

De eeuwige tijd

Deborah Harkness bij Boekerij:

Allerzielen

De schaduw van de nacht

Het boek van leven

De eeuwige tijd

Het teken van de vogel

Deborah Harkness

De eeuwige tijd

Eerste druk 2019
Tweede druk 2024

ISBN 978-90-492-0599-7
ISBN 978-94-023-1172-3 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Time's Convert*
Vertaling: Annemarie Lodewijk
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, Munich using images from
stock.adobe.com
Zetwerk: Text & Image, Assen

© 2018 Deborah Harkness. All rights reserved. This edition is published by
arrangement with Viking, an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House L.L.C.
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk,
fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schrift-
telijke toestemming van de uitgever.

Een lange gewoonte van denken dat iets niet verkeerd is,
geeft het een oppervlakkige schijn van juistheid,
en brengt aanvankelijk een geweldige verontwaardiging teweeg ter
verdediging van wat men gewoon is.
Maar het tumult neemt snel af.
De tijd maakt meer bekeerlingen dan de rede.

– THOMAS PAINE

1

Niets

12 MEI

Op haar laatste avond als een warmbloed, was Phoebe Taylor een goede dochter geweest.

Daar had Freyja op gestaan.

‘Laten we er geen toestand van maken,’ had Phoebe geprotesteerd, alsof ze een paar dagen op vakantie ging, in de hoop met een nonchalant afscheid weg te kunnen komen uit het hotel waar haar familie verbleef.

‘Geen sprake van,’ zei Freyja, op haar neerkijkend. ‘De Clermonts knijpen er niet ongemerkt tussenuit – tenzij ze Matthew heten, natuurlijk. We doen dit zoals het hoort. Met een etentje. Dat is je plicht.’

Het feestje dat Freyja ’s avonds voor de Taylors organiseerde was eenvoudig, verfijnd en perfect – tot en met het weer (een voorbeeldige meidag), de muziek (kon elke vampier in Parijs cello spelen?), de bloemen (er waren genoeg ‘Madame Hardy’-rozen uit de tuin gehaald om de hele stad te laten geuren) en de wijn (Freyja had een voorkeur voor Cristal).

Phoebes vader, moeder en zus arriveerden, zoals hun was verzocht, om half negen. Haar vader was in smoking; haar moeder droeg een turquoise met gouden *lehenga choli*; Stella was van top tot teen in Chanel gestoken. Phoebe droeg effen zwart met de smaragden oorbellen die Marcus haar voor zijn vertrek uit Parijs had gegeven, en een paar torenhoge naaldhakken waarop zij – net als Marcus – erg dol was.

Het verzamelde groepje warmbloeden en vampiers nuttigde eerst een drankje in de tuin achter Freyja’s luxueuze woning in het 8ste arrondissement – een privéparadijs zoals die al meer dan een eeuw niet meer werden gebouwd in het naar ruimte snakkende Parijs. De familie Taylor was zo’n paleiselijke omgeving wel gewend – Phoebes vader was beroepsdiplomaat en haar moeder kwam uit het soort Indiase familie

waarin al sinds de tijd van de Britse overheersing huwelijken werden gesloten met leden van de Britse overheidsdienst – maar zoals de Clermonts hier woonden was van een heel andere orde.

Ze namen plaats aan een tafel die was gedekt met kristal en porselein, in een kamer waarin hoge ramen het zomerlicht binnenlieten en uitzicht boden op de tuin. Charles, de laconieke kok die de Clermonts in hun Parijse woningen in dienst hadden voor als er warmbloeden kwamen eten, was erg op Phoebe gesteld en had kosten noch moeite gespaard.

‘Rauwe oesters zijn tekenen dat God van vampiers houdt en wil dat ze gelukkig zijn,’ zei Freyja, toen ze aan het begin van de maaltijd haar glas hief. Het viel Phoebe op dat ze het woord ‘vampier’ zo vaak mogelijk liet vallen, alsof het herhalen ervan datgene wat Phoebe ging doen normaal zou doen lijken. ‘Op Phoebe. Veel geluk en een lang leven.’

Na deze toast had haar familie weinig trek meer. Hoewel zij zich ervan bewust was dat dit haar laatste echte maaltijd was, kostte het Phoebe toch moeite te slikken. Ze werkte met moeite de oesters en de champagne weg en nam af en toe een hapje van de rest van het feestmaal.

Freyja hield een geanimeerd gesprek gaande tijdens de hors-d'oeuvres, de soep, de vis, de eend en het dessert (‘Je laatste kans, Phoebe, lieverd’), en ging tussen de slokjes wijn door over van Frans naar Engels naar Hindi.

‘Nee, Edward, ik geloof niet dat er plekken op de wereld zijn waar ik niet ben geweest. Zal ik je eens wat zeggen? Mijn vader zou wel eens de allereerste diplomaat geweest kunnen zijn.’ Met deze verbaazingwekkende uitspraak probeerde Freyja Phoebes vader uit zijn tent te lokken om te vertellen over zijn begintijd bij de diplomatieke dienst.

Of Freyja’s historische besef klopte of niet, Philippe de Clermont had zijn dochter kennelijk het een en ander weten bij te brengen over het gladstrijken van oneffenheden in een gesprek.

‘Richard Mayhew, zei je? Volgens mij heb ik hem gekend. Françoise, toen we in India woonden kende ik toch een Richard Mayhew?’

De oplettende bediende, afgestemd op de een of andere vampirische golfengte die voor gewone stervelingen niet waarneembaar was, was op mysterieuze wijze verschenen op het moment dat haar meesteres haar nodig had.

‘Best mogelijk.’ Françoise was een vrouw van weinig woorden, maar elk woord dat over haar lippen kwam zat vol betekenis.

‘Ja, ik geloof dat ik hem heb gekend. Lang? Beetje rossig? Knappe man, op een schooljongensachtige manier?’ Freyja liet zich niet afschrikken door Françoises korzelige opmerking, of door het feit dat haar beschrijving op zo ongeveer het halve Britse diplomatieke korps sloeg.

Phoebe moest de eerste nog meemaken die een deuk in Freyja’s opgewekte vastberadenheid kon slaan.

‘Tot ziens dan maar,’ zei Freyja aan het eind van de avond vrolijk, terwijl ze beide Taylors een afscheidsoen gaf. Een paar koele lippen, eerst op de ene wang en daarna op de andere. ‘Je bent altijd welkom, Padma. Laat me weten wanneer je weer eens in Parijs bent. Stella, kom hier gerust logeren voor de wintershows. Je zit hier vlak bij de grote modehuizen, en Françoise en Charles zullen goed voor je zorgen. Het George v is natuurlijk uitstekend, maar zó populair bij toeristen. Edward, we spreken elkaar nog.’

Haar moeder had geen traan gelaten en was stoïcijns gebleven, hetgeen typerend voor haar was, maar had Phoebe bij het afscheid wel iets steviger omhelsd dan normaal.

‘Je maakt de juiste keuze,’ fluisterde Padma Taylor in haar dochters oor, alvorens haar los te laten. Ze begreep wat het betekende om genoeg van iemand te houden om je hele leven op te geven in ruil voor een belofte van hoe het zou kunnen worden.

‘Hou goed in de gaten dat die huwelijksvoorwaarden net zo royaal zijn als ze beweren,’ mompelde Stella tegen Phoebe terwijl ze de deur uit liep. ‘Je weet maar nooit. Dit huis is een fucking fortuin waard.’ Stella kon Phoebes besluit uitsluitend binnen haar eigen referentiekader zien, waarin alleen maar plaats was voor glamour, stijl en de opvallende snit van Freyja’s vintage rode japon.

‘Deze?’ had Freyja gelachen toen Stella hem bewonderde, waarbij ze even een pose had aangenomen en haar blonde paardenstaart opzij had gehouden om de japon en haar figuur nog beter tot hun recht te laten komen. ‘Balenciaga. Heb ik al eeuwen. Dat was nog eens een man die begreep hoe hij een lijfje moest maken!’

Haar anders zo gereserveerde vader had moeite met het afscheid. Hij keek met betraande ogen in de hare (die heel erg op de zijne leken, was Freyja eerder die avond opgevallen), zoekend naar aanwijzingen dat haar vastberadenheid wankelde. Zodra haar moeder en Stella buiten stonden, trok haar vader Phoebe weg van de voordeur, waar Freyja wachtte.

‘Het duurt niet zo lang, pap,’ zei Phoebe, in een poging hem gerust

te stellen. Maar ze wisten allebei dat het maanden zou duren voordat zij haar familie weer mocht zien – zowel voor hun veiligheid als de hare.

‘Weet je het zeker, Phoebe? Absoluut zeker?’ vroeg haar vader. ‘Je kunt nu nog terug.’

‘Ik weet het zeker.’

‘Denk nu eens even goed na,’ zei Edward Taylor. Er lag een smekende klank in zijn stem. Hij was gewend aan delicate onderhandelingen en schrok er niet voor terug om op iemands gevoel te werken om zijn zin te krijgen. ‘Waarom wacht je niet nog een paar jaar? Zo’n belangrijk besluit hoeft je toch niet te overhaasten?’

‘Ik weet wat ik wil,’ zei Phoebe, vriendelijk maar resoluut. ‘Dit is geen kwestie van verstand, pap, maar van het hart.’

Nu was haar biologische familie vertrokken. Phoebe bleef achter met Charles en Françoise, de trouwe huisbewaarders van de Clermonts – en Freyja, de stiefzus van de maker van haar verloofde en in vampier-termen dus naaste familie.

Onmiddellijk na het vertrek van de Taylors had Phoebe Charles bedankt voor de heerlijke maaltijd en Françoise voor haar goede zorgen. Daarna ging ze in de salon zitten, bij Freyja, die haar e-mail zat te lezen, waarna ze de berichten met de hand beantwoordde, op roomkleurige kaarten met een lila randje, die ze in zware enveloppen stak.

‘Het is nergens voor nodig om mee te gaan in deze godvergeten nieuwe voorkeur voor instant communicatie,’ legde Freyja uit toen Phoebe haar vroeg waarom ze niet gewoon net als iedereen op ‘beantwoorden’ drukte. ‘Je zult er snel genoeg achter komen, lieve Phoebe, dat een vampier geen behoefte heeft aan snelheid. Het is heel menselijk en ordinair om alles zo gehaast te doen, alsof je niet veel tijd hebt.’

Na heel beleefd een uurtje bij Marcus’ tante te hebben gezeten, vond Phoebe dat ze haar plicht had gedaan. ‘Ik denk dat ik maar eens naar boven ga,’ zei ze, een geveinsde geeuw onderdrukkend. In werkelijkheid dacht ze nog helemaal niet aan slapen.

‘Doe Marcus de groeten.’ Freyja likte met kleine likjes van haar tong over de plakrand van de envelop en plakte die vervolgens dicht.

‘Hoe weet je...’ Phoebe keek Freyja stomverbaasd aan. ‘Ik bedoel, wat wil je daarmee...’

‘Dit is mijn huis. Ik weet alles wat hier gebeurt.’ Freyja plakte een postzegel in de bovenhoek van de envelop en zorgde ervoor dat hij keurig recht zat. ‘Ik weet bijvoorbeeld dat Stella vanavond drie van die vreselijke kleine telefoontjes in haar tas had zitten en dat jij die eruit

hebt gehaald toen je naar het toilet ging. Ik veronderstel dat je ze in je kamer hebt verstopt. Niet tussen je ondergoed – daar ben je te origineel voor, nietwaar, Phoebe? – en ook niet onder je matras. Nee. Ik vermoed dat ze in dat blik badzout zitten dat op de vensterbank staat. Of in je schoenen – die met rubberzolen, die je draagt wanneer je gaat wandelen. Of liggen ze misschien boven op de kast, in dat blauw-witte plastic tasje dat je nog hebt van toen je afgelopen woensdag boodschappen hebt gedaan bij de supermarkt?

Freyja's derde gokje klopte precies, tot en met het plastic tasje, dat nog flauwtjes rook naar de knoflook die Charles had gebruikt in zijn fantastische bouillabaisse. Phoebe had wel geweten dat Marcus' plannetje om de regels aan hun laars te lappen en contact met elkaar te houden geen goed idee was geweest.

'Je komt je afspraken niet na,' zei Freyja op nuchtere toon. 'Maar je bent een volwassen vrouw, met een vrije wil en in staat je eigen beslissingen te nemen.'

In principe was het Marcus en Phoebe verboden elkaar te spreken voordat zij negentig dagen een vampier was. Ze hadden zitten verzinnen hoe ze die regel konden omzeilen. Helaas bevond Freyja's enige telefoon zich in de hal, waar iedereen je gesprekken kon afluisteren. Bovendien deed hij het toch bijna nooit. Af en toe begon hij metalig te rinkelen en dan was de kracht van de bellen in het stokoude toestel zo sterk dat het hele ding stond te trillen in zijn messing houder, maar zodra je de hoorn opnam, viel de verbinding weg. Volgens Freyja was dit te wijten aan de slechte bedrading, met dank aan iemand uit de naaste omgeving van Hitler tijdens de vorige oorlog; ze vond het niet belangrijk genoeg om er iets aan te laten doen.

Na de lastige situatie van alle kanten te hebben bekeken had Marcus, met behulp van Stella en zijn vriend Nathaniel, een heimelijker manier bedacht om contact te kunnen houden: goedkope wegwerpmobiel-tjes. Ze waren van het soort dat ook werd gebruikt door internationaal opererende dieven en terroristen – dat had Nathaniel hun althans verzekerd – en waren niet te traceren, mocht Baldwin of welke andere vampier dan ook hen willen bespioneren. Phoebe en Marcus hadden ze in een louche elektronicazaak gekocht, in een van de meer ondernemingsgerichte straten van het rode arrondissement.

'Gezien de situatie zul je het vast graag kort houden,' ging Freyja verder. Ze keek op haar computerscherm en adresseerde nog een envelop. 'Je wilt niet dat Miriam je betrapt.'

Miriam was op jacht in de buurt van de Sacré-Coeur; ze werd in de

loop van de nacht terug verwacht. Phoebe wierp een snelle blik op de klok op de schoorsteenmantel – een opzichtig ding van verguldsel en marmer met achteroverleunende mannelijke naakten die een rond uurwerk onhooghielden alsof het een strandbal was. Het was één minuut voor middernacht.

‘Welterusten dan maar,’ zei Phoebe, blij dat Freyja niet alleen drie stappen vóór was op haar en Marcus, maar ook minstens één op Miriam.

‘Hmm.’ Freyja had alleen nog maar aandacht voor de pagina voor haar.

Phoebe vluchtte naar boven. Haar slaapkamer bevond zich in een lange gang, met aan weerszijden vroeg-Franse landschapjes aan de wanden. Haar voetstappen werden gedempt door dik tapijt. Na haar slaapkamerdeur achter zich te hebben gesloten, tastte Phoebe naar de bovenkant van de kledingkast (empirestijl, omstreeks 1815) en pakte het plastic tasje. Ze haalde er een van de mobieltjes uit en zette het aan. Het was helemaal opgeladen en klaar voor gebruik.

Met het mobieltje tegen haar hart geklemd, glipte Phoebe de aangrenzende badkamer in; ze sloot de deur achter zich. Twee gesloten deuren en een flinke wand met dikke porseleinen tegels vormden de enige privacy die in dit vampierhuishouden te vinden was. Ze trapte haar schoenen uit en liet zich, volledig gekleed, in de koude, lege badkuip zakken alvorens Marcus’ nummer in te toetsen.

‘Hallo, lieveling.’ Marcus’ stem, meestal zo opgewekt en warm, klonk scherp van bezorgdheid – ook al deed hij zijn best om het te verbergen. ‘Hoe was het etentje?’

‘Verrukkelijk,’ loog Phoebe. Ze leunde achterover in de kuip, die edwardiaans was en een schitterende hoge achterkant had, met een ronding om haar nek in te laten rusten.

Aan Marcus’ ingehouden lachje merkte ze dat hij haar niet helemaal geloofde. ‘Twee hapjes van het dessert genomen en hier en daar wat van geknabbeld?’ plaagde hij.

‘Eén hapje van het dessert. En Charles had zich nog wel zo uitgesloofd.’ Phoebe fronste. Ze zou het goed moeten maken met hem. Net als de meeste culinaire genieën voelde Charles zich snel beledigd wanneer er borden waar nog wat op lag naar de keuken werden teruggebracht.

‘Niemand verwachtte van je dat je veel zou eten,’ zei Marcus. ‘Het diner was voor je familie, niet voor jou.’

‘Er was heel veel over. Freyja heeft alles aan mama meegegeven.’

‘Hoe ging het met Edward?’ Marcus kende de bedenkingen van haar vader.

‘Papa probeerde me over te halen ons plan op te geven. Voor de zoveelste keer,’ antwoordde Phoebe.

Het bleef een hele tijd stil.

‘Dat is hem niet gelukt,’ voegde Phoebe eraan toe, voor het geval Marcus zich zorgen maakte.

‘Je vader wil gewoon dat je heel erg zeker van je zaak bent,’ zei Marcus zacht.

‘Dat ben ik ook. Waarom blijven mensen daar toch aan twijfelen?’ Ze slaagde er niet in de wrevel uit haar stem te weren.

‘Omdat ze van je houden,’ zei Marcus eenvoudig.

‘Dan zouden ze naar me moeten luisteren. Bij jou zijn – dat is wat ik wil.’ Natuurlijk was dat niet het enige wat ze wilde. Vanaf het aller-eerste moment dat Phoebe op Sept-Tours Ysabeau had leren kennen, had ze gehunkerd naar de onuitputtelijke voorraad tijd waar vampiers over leken te beschikken.

Phoebe had gekeken hoe Ysabeau zich volledig leek te wijden aan alles wat ze deed. Nooit deed ze iets vlug-vlug of alleen maar om het af te hebben en het van een eindeloze takenlijst te kunnen schrappen. Er school een bepaalde eerbied in alles wat Ysabeau deed: de manier waarop ze de geur van de bloemen in haar tuin opsnoof, de katachtige heimelijkheid van haar tred, het moment van rust wanneer ze een hoofdstuk in haar boek had uitgelezen, voordat ze aan het volgende begon. Ysabeau was niet bang dat haar tijd op zou zijn voordat ze uit elke ervaring die ze meemaakte de volledige essentie had opgesnoven. Terwijl Phoebe amper tijd had om adem te halen wanneer ze zich van de markt naar haar werk haastte, naar de drogist voor een middeltje tegen verkoudheid, naar de schoenmaker om haar hakken te laten maken en weer terug naar haar werk te rennen.

Maar die gedachten had Phoebe niet met Marcus gedeeld. Hij zou er snel genoeg achter komen hoe ze erover dacht, wanneer ze weer samen waren. Dan zou Marcus uit haar hartader drinken – dat fijne blauwe stroompje dwars over haar linkerborst – en alles te weten komen over haar grootste geheimen, haar duisterste angsten en haar diepste verlangens. Het bloed uit haar hartader bevatte alles wat een geliefde zou kunnen verbergen, en eruit drinken belichaamde de oprechtheid en het vertrouwen dat hun relatie nodig had om te kunnen slagen.

‘We gaan dit stapje voor stapje doen, weet je nog?’ Marcus’ vraag

eiste haar aandacht op. 'Eerst word je een vampier. Daarna, als je me dan nog steeds wilt...'

'Absoluut.' Hiervan was Phoebe vast overtuigd.

'Als je me dan nog steeds wilt,' zei Marcus nogmaals, 'gaan we trouwen en zit je aan me vast. In voor- en tegenspoed.'

Dit was een spel dat ze vaak deden als stel – de huwelijksgeeltes oefenen. Soms pikten ze er één uit en deden dan alsof het heel moeilijk zou zijn om haar na te komen. Bij andere gelegenheden lachten ze om de hele rits en betoogden om het hardst hoe onbelangrijk al die mondelinge verzekeringen leken wanneer je ze afzette tegen hun gevoelens voor elkaar.

'In ziekte en gezondheid.' Phoebe liet zich wat dieper in het bad zakken. De koelte ervan deed haar aan Marcus denken en de stevige rondingen deden haar wensen dat hij hier achter haar zat, met zijn armen en benen om haar heen. 'En dan beloven we alle verleidingen te weerstaan en elkaar trouw te blijven. Tot in de eeuwigheid.'

'De eeuwigheid duurt heel erg lang,' waarschuwde Marcus.

'Alle verleidingen te weerstaan,' herhaalde Phoebe, met zorgvuldige nadruk op het eerste woord.

'Je kunt het niet zeker weten. Niet voordat je mij van bloed tot bloed kent,' antwoordde Marcus.

Hun zeldzame ruzietjes ontstonden vaak na dit soort gesprekken, wanneer Marcus' woorden leken te suggereren dat hij geen vertrouwen meer in haar had en Phoebe in de verdediging schoot. Zulke onenigheden waren in het verleden meestal bijgelegd in Marcus' bed, waarin zij elkaar tot tevredenheid van de ander konden laten zien dat ze misschien niet alles wisten (nog niet), maar bepaalde kennis van elkaar al aardig onder de knie hadden.

Maar Phoebe was in Parijs en Marcus was in de Auvergne. Van een fysieke verzoening kon op dit moment geen sprake zijn. Een verstandiger, meer ervaren persoon zou het hierbij hebben gelaten – maar Phoebe was drieëntwintig, geïrriteerd, en nerveus over wat er te gebeuren stond.

'Ik snap niet waarom jij denkt dat ik degene ben die van gedachte zal veranderen en niet jij.' Het was haar bedoeling om luchtig en speels te klinken. Tot haar afgrijzen klonken haar woorden beschuldigend. 'Ik heb jou ten slotte nooit anders gekend dan als vampier. Maar jij bent verliefd geworden op mij als warmbloed.'

'Ik hou van je.' Marcus' reactie kwam verheugend snel. 'Dat zal nooit veranderen, ook niet als jij verandert.'

‘Misschien vind je me wel vies smaken. Ik had je eerst moeten laten proeven,’ zei Phoebe, in een poging een ruzie uit te lokken. Misschien hield Marcus niet zo veel van haar als hij zelf dacht. Phoebes rationele geest wist best dat dit onzin was, maar het irrationele gedeelte (het gedeelte dat op dit moment de overhand had) was niet overtuigd.

‘Ik wil dat we het samen ervaren – als gelijken. Ik heb nog nooit mijn bloed gedeeld met mijn partner – en jij ook niet. Het is iets wat we samen voor het allereerst kunnen doen.’ Marcus’ stem klonk vriendelijk, maar er school ook iets van ergernis in.

Hier hadden ze het al zo vaak over gehad. Gelijkheid was iets wat Marcus erg belangrijk vond. Een vrouw die met haar kind liep te bedelen, een toevallig in de metro opgevangen racistische opmerking, een bejaarde man die moeite had met oversteken terwijl hij aan alle kanten werd gepasseerd door jongelui met koptelefoons en mobieltjes – Marcus werd er razend van.

‘We hadden er gewoon samen vandoor moeten gaan,’ zei Marcus. ‘We hadden het op onze eigen manier moeten doen, zonder al die ouderwetse tradities en plechtigheden.’

Maar om het op deze manier te doen, in langzame, afgepaste stappen, was een keuze geweest die ze samen hadden gemaakt.

Ysabeau de Clermont, de matriarch van de familie en Marcus’ grootmoeder, had met haar gebruikelijke duidelijkheid alle voors en tegens van het afwijken van de vampiertradities opgesomd. Te beginnen met de recente familieschandalen. Marcus’ vader, Matthew, was geheel in strijd met bijna duizend jaar van verboden op relaties tussen schepsels van verschillende soorten met een heks getrouwd. Vervolgens had hij bijna het leven gelaten door toedoen van zijn van hem vervreemde, gestoorde zoon, Benjamin. Voor Phoebe en Marcus resteerden daarom twee mogelijkheden. Ze konden haar transformatie en hun huwelijk zo lang mogelijk geheim houden, alvorens het hoofd te bieden aan een eeuwigheid aan roddels en speculaties over wat er zich achter de coulissen had afgespeeld. Of ze konden Phoebe voordat ze aan Marcus werd gekoppeld tot vampier transformeren, maar dan wel openlijk en met al het uiterlijk vertoon dat erbij hoorde. Als ze voor het laatste kozen zouden Phoebe en Marcus een lastig jaar hebben, gevolgd door een paar decennia bekendheid, waarna ze in alle vrijheid een oneindig leven van betrekkelijke vrede en rust konden genieten.

Marcus’ reputatie had ook een rol gespeeld in Phoebes besluit. Onder vampiers stond hij bekend om zijn onstuimigheid en zijn neiging tegen al het onrecht in de wereld ten strijde te trekken zonder zich iets aan

te trekken van de meningen van andere schepsels. Phoebe hoopte dat Marcus binnen de traditie van het huwelijk in aanzien zou stijgen en dat zijn idealisme in een wat positiever daglicht zou komen te staan.

‘Tradities zijn er niet voor niets, weet je nog?’ zei Phoebe resoluut. ‘Bovendien houden we ons niet aan alle regels. Jouw geheime telefoonplan is trouwens geen geheim meer. Freyja weet het.’

‘Dat zat er wel in.’ Marcus zuchtte. ‘Echt hoor, Freyja stamt af van bloedhonden. Je kunt niets voor haar verborgen houden. Maar maak je geen zorgen, Freyja vindt het niet erg dat wij elkaar spreken. Miriam is het pietje-precies.’

‘Miriam is naar Montmartre,’ vertelde Phoebe, terwijl ze op haar horloge keek. Het was half een ’s nachts. Miriam kon elk moment thuishkomen; ze moest nu echt ophangen.

‘Je kunt goed jagen in de buurt van de Sacré-Coeur,’ merkte Marcus op.

‘Dat zei Freyja ook al,’ antwoordde Phoebe.

Er viel een stilte, die vol was van alles wat ze niet konden zeggen, wat ze niet wilden zeggen, of wat ze wel wilden zeggen, zonder te weten hoe. Uiteindelijk waren er maar vier woorden belangrijk genoeg om te zeggen.

‘Ik hou van je, Marcus Whitmore.’

‘Ik hou van je, Phoebe Taylor,’ antwoordde Marcus. ‘Wat je over negentig dagen ook mag besluiten, je bent nu al mijn geliefde. Je zit onder mijn huid, in mijn bloed, in mijn dromen. En wees maar niet bang. Jij wordt een fantastische vampier.’

Phoebe twijfelde er geen moment aan dat de transformatie zou werken, of dat ze er niet van zou genieten leeftijdloos en machtig te zijn. Maar zouden zij en Marcus in staat zijn een relatie te ontwikkelen die blijvend zou zijn, net als de relatie die Marcus’ grootmoeder had gehad met haar geliefde, Philippe?

‘Ik zal aan je denken,’ zei Marcus. ‘Elk moment van de dag.’

Het werd stil toen Marcus ophing.

Phoebe hield de telefoon tegen haar oor tot de telefoonmaatschappij de verbinding verbrak. Ze klom uit de badkuip, verbrijzelde het mobieltje met het blik badzout, opende het raam en smeed het stuk plastic met bedrading zo ver mogelijk de tuin in. Het bewijs van hun vergrijp vernietigen had deel uitgemaakt van Marcus’ oorspronkelijke plan en Phoebe wilde dit plan nauwkeurig volgen, ook al was Freyja al op de hoogte van de verboden telefoons. Wat over was van het toestel landde met een bevredigende plons in de kleine visvijver.

Na zich van het belastende bewijsstuk te hebben ontdaan, trok Phoebe haar jurk uit en hing hem in de kledingkast – maar niet voordat ze het gestreepte plastic tasje er weer uit het zicht bovenop had gelegd. Vervolgens deed ze de eenvoudige wit zijden kamerjas aan die Françoise voor haar op het bed had klaargelegd.

Phoebe ging op de rand van het bed zitten, rustig en stil, vastberaden haar toekomst onder ogen ziend, en wachtte tot de tijd haar zou vinden.

DEEL I

De tijd heeft ons gevonden

*Wij hebben het in onze macht
om de wereld opnieuw te beginnen.*

— THOMAS PAINE

Minder dan niets

13 MEI

Phoebe stapte op de weegschaal.

‘Lieve God, wat weeg je weinig.’ Freyja las het getal op voor Miriam, die het noteerde op iets wat veel weg had van een medische grafiek. ‘Tweënvijftig kilo.’

‘Ik had gezegd dat je drie kilo moest aankomen, Phoebe,’ zei Miriam. ‘Volgens de weegschaal zijn het er maar twee.’

‘Ik heb het echt geprobeerd.’ Phoebe snapte eigenlijk niet waarom ze zich verontschuldigde voor deze twee, die maar steeds hamerden op een dieet van rauw voedsel met ‘genoeg te drinken’. ‘Wat maakt die ene kilo nou uit?’

‘Bloedvolume,’ antwoordde Miriam, die haar best deed geduldig te blijven. ‘Hoe zwaarder je bent, hoe meer bloed je hebt.’

‘En hoe meer bloed je hebt, hoe meer je van Miriam moet ontvangen,’ vervolgde Freyja. ‘We willen zeker weten dat zij evenveel teruggeeft als afneemt. Er is minder risico op afstoting bij een gelijke uitwisseling van menselijk bloed met vampierbloed. En we willen dat je een zo groot mogelijke hoeveelheid bloed ontvangt.’

De berekeningen waren nu al maanden gaande. Bloedvolume. Hartminuutvolume. Gewicht. Zuurstofopname. Als Phoebe niet beter had geweten, had ze kunnen denken dat ze werd getest voor het Engelse nationale schermteam, in plaats van voor een plek binnen de familie De Clermont.

‘Weet je het zeker van de pijn?’ vroeg Freyja. ‘We kunnen je er iets voor geven. Je hoeft er niets van te voelen. Wedergeboorte hoeft niet zo pijnlijk te zijn als vroeger.’

Ook dit was een onderwerp van veel discussie geweest. Freyja en Miriam hadden de verschrikkelijkste verhalen over hun eigen transformaties verteld, over de gruwelijke pijn als je werd gevuld met het

bloed van een bovennatuurlijk wezen. Vampierbloed was venijnig; het vernietigde elk spoor van menselijkheid in een poging het volmaakte roofdier te creëren. Door langzaam bloed op te nemen, kon een pasgeboren vampier zich zonder al te veel pijn aanpassen aan de invasie van nieuw genetisch materiaal – maar er bestonden aanwijzingen dat het menselijk lichaam dan ook een grotere kans had om het bloed van de maker af te wijzen en eerder wilde sterven dan in iets anders te veranderen. De snelle transfusie van vampierbloed had het tegengestelde effect. De pijn was ondraaglijk, maar het verzwakte menselijke lichaam kreeg tijd noch de middelen om in de tegenaanval te gaan.

‘Ik ben niet bang voor de pijn. Laten we het nu maar gewoon doen.’ Phoebe toon weerspiegelde haar ongeduld om een eind aan dit soort gesprekken te maken – voor altijd.

Freyja en Miriam keken elkaar even aan.

‘En een plaatselijke verdoving, voor de beet?’ vroeg Miriam, opnieuw klinisch.

‘In vredesnaam, Miriam.’ Zonder zich een potentiële olympiër te voelen, leek het Phoebe dat ze aan het grondigste preoperatieve onderzoek aller tijden werd onderworpen. ‘Ik wil geen verdoving. Ik wil de beet voelen. Ik wil de pijn voelen. Dit is de enige wedergeboorte die ik ooit zal meemaken, en daar wil ik niets van missen. Geen enkele schepping is ooit pijnloos geweest. Wonderen horen een merkteken achter te laten, om ons eraan te herinneren hoe kostbaar ze zijn.’

‘Goed dan,’ zei Freyja, kwiek en efficiënt. ‘De deuren zitten op slot. De ramen zijn dicht. Françoise en Charles zijn in de buurt. Voor het geval dat.’

‘Ik vind nog steeds dat we dit in Denemarken hadden moeten doen.’ Miriam kon het niet laten om het hele proces opnieuw te analyseren. ‘Er zijn gewoon te veel kloppende harten in Parijs.’

‘In Lejre schijnt in deze tijd van het jaar de zon bijna vijftien uur per dag. Phoebe zal zoveel zon niet kunnen verdragen,’ wierp Freyja tegen.

‘Ja, maar de jacht...’ sputterde Miriam.

Wat nu zou volgen, wist Phoebe, was een lange vergelijking van de Franse en Deense fauna, waarin de voedsaamheid van beide tegen elkaar zouden worden afgewogen, op het gebied van verschillen in omvang, versheid, gekweekt versus wild, en de onvoorspelbare eetlust van een jonge vampier.

‘Ik heb er genoeg van,’ zei Phoebe, terwijl ze naar de deur liep. ‘Mis-

schien wil Charles me transformeren. Ik kan al die argumenten niet meer aanhoren. Niet. Eén. Keer.'

'Ze is er klaar voor,' zeiden Miriam en Freyja gelijktijdig.

Phoebe trok de wijde hals van de witte kamerjas opzij, zodat haar aderen en slagaderen zichtbaar werden. 'Doe het dan.'

Ze had dit nog niet gezegd of ze voelde iets scherp.

Een doof gevoel.

Tinteling.

Zuigen.

Phoebes knieën knikten en haar hoofd tolde toen de schok van snel bloedverlies haar overviel. Haar hersenen registreerden dat ze werd aangevallen en in levensgevaar verkeerde; haar adrenalinegehalte steeg. Haar gezichtsveld vernauwde en de kamer werd wazig.

Sterke armen vingden haar op.

Phoebe zweefde in een fluwelen duisternis en zonk weg in plooiën van stilte.

Rust.

Een verzengende kou bracht haar bij haar positieven.

Phoebe bevroor, ze verbrandde. Haar mond opende zich in een doodsbange schreeuw toen haar lichaam van binnenuit vlam vatte.

Iemand hield haar een pols voor, vochtig van iets wat verrukkelijk rook.

Koper en ijzer.

Zout en zoet.

Het was de geur van leven. *Leven.*

Phoebe snuffelde aan de pols als een baby die op zoek is naar haar moeders borst. Het vlees werd verleidelijk dicht bij haar mond gehouden, zonder haar lippen aan te raken.

'Kies maar,' zei haar maker. 'Leven? Of dood?'

Phoebe gebruikte al haar energie om dichterbij de belofte van levenskracht te komen. In de verte was iemand aan het kloppen, langzaam en regelmatig. Even later begreep ze het.

Hartslag.

Polsslag.

Bloed.

Phoebe kuste het koude vlees van de pols van haar maker, eerbiedig en zich heel erg bewust van het geschenk dat haar werd aangeboden.

'Leven,' fluisterde Phoebe, alvorens haar eerste mondvul vampierbloed tot zich te nemen.

Terwijl de krachtige substantie door haar aderen stroomde, explodeerde Phoebes lichaam in een golf van pijn en verlangen: naar wat verloren was, naar wat nog komen ging, naar alles wat ze nooit zou zijn en naar alles wat ze zou worden.

Haar hart begon een nieuw soort muziek te maken, traag en weloverwogen.

Ik ben, zong Phoebes hart.

Niets.

Maar toch.

Voor eeuwig.